

אורות ישראל ג. ט. - לבוא לקטנות מתוך הגדלות

קובץ ב. קכט. משתוקקת היא הנשמה הגדולה להתפשט על הכל, על כל הדרגות, לפשוט את רגליה עד סוף כל המדריגות כולן, כדי להחיות את הכל, לקרב את הכל, לעלה את הכל. וכפי מה שהיא פושטת רגליה, הרי היא מגבהת את כל שיעור קומתה, והיא מתגדלת, ומשגת ברוממותה דרגות עילאות, חסדים גדולים ועיזים מופיעים לפניו, את כל הדרכים היא מישרת. ובאים קטנים, ומעכבים אותה מפשוט רגליה, וממילא כופפים את קומתה, והיא מצטערת, מתכווצת ומתמקמקמת, עושה לפעמים את חפץ המעכבים, מתקמטת היא בחוג צר, ועיניה נשואות להאיר לכל, גם לאלה המעכבים, גם לכל השדרות שמלמעלה ומלמטה, מליאה היא תקוה לרחבי עולם, לנחלה בלא מצרים, לנחלת יעקב, לבמתי ארץ.

קובץ ב. קסז. כשאי אפשר להשיג ולהתדבק בדברים קטנים, מפני ההשגות והדבקות של הדברים הגדולים, אין להתבהל כלל, ואין לאחוז את האמצעי של נפילה וירידה, כי אם להוסיף עליה ובהירות, עד שמתוך העליה המזוככת יתבלטו האותיות כולן, הגדולות עם הקטנות.

אורות הקודש חלק א פרק ד עמ' ד' - האמת הנתבעת מכל

כל מה שהאמת היא יותר גבוהה היא יותר פשוטה, ויותר נחוצה לכל. צרות הלב של האדם עלולה היא לנסות לנתח את האמת לחלקים, להקטין אותה. מתירא הוא מפני גדלה, וחושב שבהקטנתה תהיה יותר פופולרית. יותר שוה לכל נפש, ובאמת בזה הוא מכביד יותר, ומונע מהכל את היותר נחוץ לו. האמת האחרונה, האמת האלהית נתבעת בחזקה מכל, ודוקא בכל אמתה, ברום גובה אורה, במלא האמת שלה, ודוקא בשביל כך היא ראויה לכל, לכל בשר, לכל יצור, לכל פועל. והמדע הבחירתי והרצוני של האדם עומד הוא על מרכזו, ומוכרח הוא - אחרי עמלו הגדול לנתח את האמת, לקצרה, כדי להקטינה ולעשותה מוכשרה לרבים - לשוב אל גדלה וטהרתה. וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו ויאמר כל אשר נשמה באפו, ד' אלהי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה. אשרינו מה טוב חלקנו, שבשביל השבת האמת הגדולה והפשוטה בעולם, שבה חיי כל נשמה תלויים, וחידוש אור העולם ומלואו שלובים, נבחרנו אנו. ויש לנו זה הכשרון בעצמיותנו הפרטית והכללית, בתואר תולדתנו, בטבע בשרנו, במזג ארצנו, בנשמת אבותינו הגדולים. לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפצי בם, ואנכי נטעתיך שורק כלו זרע אמת.

קובץ ז. ח. בדיעות היונקות מן החול, כשהן מתרוממות אל התוכן הרוחני, הרי הן עוזבות את התכנים המעשיים והממשיים לגמרי, מפני שאין כחן יפה לכלול הכל באגודה אחת, באשר הן עצמן הולכות ממקור שכבר הופרד, מסיגים שהוצאו מחוץ למערכת החיים המלאים. הכוללים כל עולמים. ובאותן שהן יונקות ממקור הקודש, כל מה שהן יותר מתעלות, הכל מתעלה עמן, והגויות וכל כחותיהן, מכשיריהן וצביוןן, מתעלה ומתקדש על ידיהן, והעולמים בכל ממשיותם הנם מתעדינים על ידן, ד' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר. וכל מה שהחוט הנמשך ממרומי הקודש הוא מכוון יותר לעומת ישרו, הולך הוא שיגובו ומאגד את כל התכנים המעשיים בחיים, את כל הבריות בפועל, את כל העולמים בציור, את כל התקוות ומשאות הנפשות, הכלליות והפרטיות, ומחברן יחד לטפוס כללי, שלא יפול צרור ארץ...

מופרדים על כן משלמות הצביון, אותם הרעיונות, הנלחצים מתוך רוחניותם החולנית, לטשטש את הממשיות המאוששות, איתניות המציאות בכל ערכיה, בנין האומה הישראלית ותקוותיה, השלמת העולם, העמדת החיים בכל ערכיהם על בסיסם, עד כדי עומק האמת של שיבת ישראל לארצו, תיקון העולם בתחיית המתים, והעברת רוח הטומאה מן הארץ, גדולת היש כולו, מעשי ידי יוצר כל, יהי כבוד ד' לעולם ישמח ד' במעשיו. והם הם תולדותיהם של אותם הרוחות, המפחידות ומסערות את הרוח המיושב, שאין להם גוף ויסוד הכללה גופנית בעצם מהותיותם, לא מפני עילויים, אלא מפני חסרון השלמתם. והעקא הפנימית של חסרונם היסודי, היא המארה הדבקה בהם, שתכונת ההיזק והחבלנות היא קשורה בצביונם, הם הם מזיקי עלמא....